

Arrest

nr. 67 170 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 13 juli 2011 en van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS loco advocaat F. SCHOLIERS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, Arabier te zijn en geboren te zijn in Bagdad in 1970. U behoort tot de Dulaimi-stam en bent afkomstig van een Saddam-getrouwe familie: uw vader werkte destijds op het secretariaat van de Baathpartij, een broer was beroepsmilitair bij de Republikeinse Garde (verder: RG) en in 1989 had uw familie de kans om te verhuizen naar Hay Saddam in de wijk Bayaa.

Uzelf begon in 1988 uw legerdienst. Tijdens uw legerdienst werd u ingezet bij de administratieve afdeling van de RG. Al snel werd u door uw oversten opgemerkt en kon u het team lijfwachten van de opperbevelhebber van de RG (Ayad Futayyih Khalifa al-Rawi) vervoegen. In 1990, enkele maanden

voor de invasie van Koeweit, werd u de privé-lifwacht van de opperbevelhebber, die als de rechterhand van Saddam wordt beschouwd. Uw chef had in de volgende jaren ondermeer de leiding van de RG bij de inval in Koeweit, had persoonlijk de leiding in het neerslaan van de sjiitische opstanden in het zuiden van Irak en sloeg vervolgens de Koerdische intifada in noordelijk Irak neer. In april '91 werd al-Rawi gepromoveerd tot opperbevelhebber van het Iraakse leger. U volgde hem en bleef nog diens privé-lifwacht tot u in '94 afzwaaide.

Van '94 tot 2003 werkte u in de zaak van uw vader, die een minimarket annex verdeelcentrum van voedselrantsoenen uitbaatte.

In oktober 2008 werd u gearresteerd door agenten in burger en overgebracht naar de kelders van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Na bemiddeling door uw broer kon u na een veertigtal dagen ontsnappen.

In december 2008 verliet u Irak en vervolgens diende u in België een asielaanvraag in op 7 januari 2009. U vreest vervolgd te worden omwille van uw affiliatie met Ayad Futayyih Khalifa al Rawi.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: militair boekje, nationaliteitsbewijs, identiteitskaart en tal van foto's.

B. Motivering

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u uw profiel als lifwacht van de opperbevelhebber van de RG en later als lifwacht van de opperbevelhebber van het Iraakse leger aannemelijk maakt: u legt precieze verklaringen af, heeft een goede kennis over de militaire situatie in de betreffende periode en legt overtuigende bewijsstukken in de vorm van foto's voor. Een gegronde vrees voor vervolging in het huidige Irak kan bijgevolg in uwen hoofde worden vastgesteld.

Niettegenstaande het bestaan van een terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asiëldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome. Dit artikel bepaalt dat onder misdadaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdadaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

De activiteiten van de RG in de jaren waarin u lifwacht was van haar opperbevelhebber zijn goed gedocumenteerd. Zo werden de gebeurtenissen volgend op de opstand van 1991 uitvoerig beschreven in tal van boeken en rapporten, waaronder jaarboeken van Amnesty International, het Amnesty International rapport 'Iraq: Human Rights Violations Since the Uprising' en het Human Rights Watch rapport 'Endless Torment, The 1991 Uprising in Iraq and its Aftermath'. Deze publicaties beschrijven de slachting van duizenden sjiitische burgers door de Iraakse autoriteiten tijdens de dagen van het neerslaan van de opstand, waarbij gebruik werd gemaakt van vrouwen en kinderen als menselijk schild, waarbij 'indiscriminate' op ongewapende burgers werd geschoten, waarbij vermoede opstandelingen terplekke werden terechtgesteld en anderen na arrestatie en folteringen de dood vonden. Ook in het noorden van Irak kenden de activiteiten van de RG een gelijkaardig patroon. Vele daden van de RG in deze periode kunnen niet anders dan beschouwd worden als een wijdverbreide en systematische aanval gericht tegen de burgerbevolking. Het regime van Saddam Hoessein heeft zich, samen met het Iraakse leger, haar veiligheids- en inlichtingendiensten en diensten als de RG schuldig gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten.

Uzelf begon in 1988 uw legerdienst bij de RG. Na twee jaar werd u één van de privé-lifwachten van de opperbevelhebber van de RG, Ayad Futayyih Khalifa al-Rawi. De daaropvolgende vier jaar was u steeds in de onmiddellijke omgeving van deze Ayad al-Rawi. In deze periode gaf al-Rawi ondermeer leiding aan de invasie van Koeweit en vervolgens aan het "herstellen van de rust in de veertien opstandige

provincies”, zoals u zegt (p.5). In gans deze periode behaalde u zes medailles van het leger en werd u ‘vriend van de president’ (p.11).

U bekleedde een zeer gevoelige functie als één van de privé-lifwachten van de opperbevelhebber van de RG. Dergelijke functies werden in het Irak van Saddam voorbehouden aan absolute vertrouwelingen waarvan men zeker kon zijn dat hun loyaliteit vaststond en ze het functioneren van de dienst zouden steunen. U bevestigt dat Ayad al-Rawi ten tijde van uw recrutering zeker was van uw loyaliteit (p.8). Later werd u een echte vertrouweling van hem, “Ik stond heel dicht bij hem, zelfs in geheime topontmoetingen. Ik weet meer dan de rest” (p.5). Zo was u vanaf de voorbereiding van de invasie van Koeweit “zeer dicht bij hem” (p.8). Bij de besprekingen in de operationele kamer van de RG mocht destijds bijna niemand binnen, maar “ik was er één van”, zo stelt u (p.8).

Uzelf stond al die tijd in voor de veiligheid van al-Rawi en was als privé-lifwacht van zeer nabij betrokken bij de top van de RG. De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd – eventueel door iemand anders -, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd.

Als lifwacht en vertrouweling was u zeer goed op de hoogte van de reeks van buitengewoon ernstige mensenrechtenschendingen die begaan werden door de RG in Koeweit alsook in het zuiden en het noorden van Irak. U vergezelde uw chef tijdens operationele vergaderingen en stond dag in dag uit in voor zijn veiligheid wanneer hij zich op het terrein begaf. Zodoende was u vaak aanwezig op de plaats waar de mensenrechtenschendingen werden gepland en uitgevoerd. Door de intrinsieke band die u jarenlang had met de absolute top van de RG kan een medeplichtigheid aan de daden die deze groep stelde, aangenomen worden.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich op een of andere manier zou hebben verzet of heeft proberen te onttrekken aan de acties van de RG. Integendeel, uw houding ten aanzien van de activiteiten en het doel van de RG in de periode waarin u ervoor actief was, toont aan dat u zich met haar daden vereenzelvigde, u dezelfde doelen huldigde, ze tot op de dag van vandaag verdedigt en dit met enige trots.

Uw vroegere chef al-Rawi “werd ondertussen veroordeeld tengevolge zijn leidinggevende rol tijdens de Anfal-campagne, waarbij vele duizenden Koerden werden gedood. Over zijn veroordeling bent u duidelijk: “Natuurlijk is het niet terecht”, zo zegt u, en u stelt dat het nu eenmaal de plicht is van een officier om bevelen op te volgen. U merkt verder bovendien op dat “die Anfal-operatie was niet bedoeld tegen gewone mensen hé” (p.5). Overigens, zo gaat u verder, “de chemische aanval, daar is niet alles over gezegd. Er wordt gezegd dat er burgers het slachtoffer van werden, maar over de legerdivisie nummer elf wordt niet gesproken, die volledig uitgemoord werd, met haar 15.000 leden. Alleen over die chemische aanval wordt gesproken, dat was toen verplicht om te doen als reflex op die legerdivisie, en dat was terecht ook” (p.5).

U heeft ondertussen de mogelijkheid gehad om de rechtszaak tegen al-Rawi op te volgen. Over het bewijsmateriaal dat wordt aangebracht inzake Anfal, Koeweit en de opstand van '91 bent u eveneens duidelijk: “Ik zag de beschuldigingen: allemaal vals! De getuigen waren opgemaakt om te getuigen” (p.6). Gevraagd of er in die periode door de RG niet uitzonderlijk veel burgerslachtoffers zijn gemaakt, beaamt u dit maar verwijst u onmiddellijk naar “de manier van leven in dorpen en steden, dichtbij elkaar. Het gebeurt bij elk leger, zelfs bij het Amerikaans leger. Als er vuur komt naar vijanden, dan moet er geantwoord worden, als het doel gemist wordt zijn er burgerslachtoffers” (p.6). Dat de handelingen van de RG in die tijd ondertussen algemeen gekwalificeerd worden als ‘genocide’ en de RG ontegensprekelijk bewust vele tienduizenden burgers de dood injoeg, is u blijkbaar ontgaan. De bevelen die de opperbevelhebber van de RG ten tijde van de invasie van Koeweit en de intifada van 1991 uitzond waren volgens u “zeer correct en voorzichtig”, “Hij probeerde alles om burgerslachtoffers te vermijden” (p.7).

Uit dit alles blijkt dat u als privé-lifwacht van de opperbevelhebber van de RG in de periode 1990-1994 van zeer nabij betrokken was bij de activiteiten van de RG en de daden van de RG tot vandaag minimaliseert en verdedigt.

Opmerkelijk zijn verder uw uitspraken over de reputatie van de RG in Irak. U stelt dat het neerslaan van de opstand in het zuiden van Irak vrij veel tijd in beslag nam, maar “in het noorden was het gemakkelijker”, want “de RG hebben een zeer goede naam daar”: “de naam van de RG alleen al zaait angst, iedereen is er bang van” (p.12-13).

Dat u verplicht was deze functie tijdens uw legerdienst aan te nemen en bijgevolg niet kon voorzien in welke omgeving u terecht kwam, kan slechts in zeer beperkte mate aanvaard worden als verschoningsgrond. De functie die u vervulde tijdens uw militaire dienst dient in de toenmalige Iraakse context eerder te worden beschouwd als een voorkeursbehandeling. Dergelijke gevoelige en

geprivilegieerde posities werden voorbehouden aan absoluut loyale personen, die hun genegenheid aan de zaak bewezen hadden. Het kan moeilijk aangenomen worden dat dergelijke posities werden toebedeeld aan personen wiens toewijding aan het regime en haar activiteiten niet vaststond. Aan een gedwongen toewijzing tot deze positie kan bezwaarlijk geloof worden gehecht. Niet onbelangrijk in deze is de vaststelling dat u nog steeds met enige trots over deze periode vertelt en u nog steeds de handelingen van de RG begin jaren negentig verdedigt.

Uit bovengaande dient besloten te worden dat u zich als privé-lifwacht en vertrouweling van de opperbevelhebber van de RG, als persoon die aanwezig was op de cruciale momenten van de planning en het neerslaan van de toenmalige opstanden en die ook heden de gebruikte middelen verdedigt, medeschuldig hebt gemaakt aan de daden die de RG destijds op instigatie van al-Rawi heeft begaan en u het begaan van deze misdaden heeft gefaciliteerd.

Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient bijgevolg te worden besloten dat u niet in aanmerking komt voor het statuut van Vluchteling zoals bepaald in de Conventie van Genève en u met toepassing van artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet tevens dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker stelt dat uit het loutere feit dat hij afkomstig is uit de Al Dulaimy stam niet kan worden afgeleid dat hij behoort tot een Saddam-getrouwe familie. Zijn broers moesten het land verlaten wegens samenwerking met het Amerikaanse leger zodat van loyaliteit van zijn familie jegens Saddam geen sprake is. Meerdere personen van de Al Dulaimy stam werden onder Saddam geëxecuteerd. De huidige minister van defensie in Irak is eveneens van deze stam. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een aantal stukken ter staving van het feit dat zijn broers verblijven in de Verenigde Staten. Twee van zijn broers werkten samen met het Amerikaanse leger. Het is opvallend dat zijn derde broer, K., die net als verzoeker werkzaam was in de Republikeinse Garde, thans in de Verenigde Staten wel bescherming krijgt omwille van zijn verleden terwijl aan verzoeker net de status van vluchteling wordt ontzegd omwille van zijn verleden.

2.1.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3, 48/4, 55/2 en 55/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) en 1, F van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, de motiveringsplicht vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging.

Hij wijst erop dat verweerder in de bestreden beslissing besluit dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in het huidige Irak en stelt, onder verwijzing naar het aangevoerde feitenrelaas, dat hij aldus voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Verzoeker citeert artikel 1, F van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en betoogt dat verweerder zonder objectieve en vaststaande bewijselementen besluit dat hij moet worden aanzien als medeplichtig aan één of meerdere misdrijven tegen de menselijkheid. Verweerder gaat hierbij ten onrechte ervan uit dat verzoeker een gevoelige functie bekleedde die was voorbehouden aan absolute vertrouwelingen van wie de loyaliteit vaststond. Tevens gaat verweerder ten onrechte ervan uit dat verzoeker van nabij betrokken was bij de top van de Republikeinse Garde (RG) en neemt verweerder zonder meer aan dat hij als lifwacht en vertrouweling goed op de hoogte was van de mensenrechtenschendingen die door de RG werden begaan in Koeweit en in het Noorden en Zuiden van Irak. Verweerder stelt zonder enig bewijs dat verzoeker vaak aanwezig was op de plaats waar deze mensenrechtenschendingen werden gepland en uitgevoerd. Voorts leidt verweerder uit het gegeven dat verzoeker geen actie ondernam tegen de RG, zich niet verzette en zich niet probeerde te onttrekken

aan de acties van de RG onterecht af dat hij deze acties steunde, alsmede dat hij zich hiermee vereenzelvigde, dezelfde doelen huldigde en ze tot op de dag van vandaag met enige trots verdedigt.

Verzoeker voert aan dat het van belang is de correcte chronologie te hanteren. Verweerder baseert zich louter op zijn relatie als lijfwacht met al-Rawi om te stellen dat hij medeplichtig is aan de daden die al-Rawi stelde. Hij werd pas in mei 1991 toegewezen aan al-Rawi als lijfwacht. Aldus is medeplichtigheid aan de gasaanval op de Koerdische stad Halabja in 1988 of aan de invasie in Koeweit in 1990 onmogelijk. Enkel gedurende de opstand in 1991 was verzoeker aangesteld als lijfwacht. Hij stelt dat hem hiervoor geen medeplichtigheid ten laste kan worden gelegd.

Verzoeker ontkent zeker niet dat hij een bijzondere positie bekleedde die hem verplichtte steeds in de nabijheid van al-Rawi te vertoeven. Hij vervulde zijn taak inderdaad met enige trots. Dat hij trots was zijn land te dienen kan hem niet kwalijk worden genomen en hieruit kan niet worden afgeleid dat hij medeplichtig is. Hij werd bij toeval als lijfwacht aangesteld en wijst op de samenloop van omstandigheden die leidde tot het feit dat hij in mei 1991 terecht kwam in het team van lijfwachten. Hij heeft dit niet gewild en heeft hierom niet verzocht. Dat enkel absolute vertrouwelingen die uiterst loyaal zijn als lijfwacht worden toegelaten wordt door verweerder niet gestaafd en is een eenzijdige bewering. Omtrent zijn medailles doet verzoeker gelden dat hij deze verkreeg omdat hij in dienst bleef en niet opstapte uit het leger. Verweerder laat uitschijnen dat hij deze zou hebben gekregen voor bepaalde daden. Verzoeker heeft nooit iemand gedood tijdens de oorlog. Toch ontkent hij niet dat dergelijke positie niet aan eenieder wordt toegekend. Hij had zich verdienstelijk opgesteld, was als soldaat loyaal ten aanzien van zijn oversten en voerde gegeven opdrachten correct uit. Dit betekent niet dat hij ten allen tijde het systeem en de acties van de RG steunde. Verzoeker genoot een opleiding als soldaat en hierbij geldt maar één belangrijk basisprincipe, namelijk dat bevelen van oversten moeten worden opgevolgd. Het is een gewone soldaat niet toegestaan in te gaan tegen bevelen zodat hem niet kan worden verweten dat hij geen acties ondernam, zich niet verzette en zich niet trachtte te onttrekken aan de RG. Evenmin kan uit het ontbreken van dergelijke tegenacties worden afgeleid dat verzoeker medeplichtig is aan de acties van de RG.

Verzoeker stond inderdaad steeds dicht bij de top van de RG maar hieruit kan niet worden afgeleid dat hij enige invloed had op de beslissingen die werden genomen. Verweerder hanteert de term 'vertrouwing' met een connotatie van raadgever doch dit is niet zo. Verzoeker bleef slechts een lijfwacht. Zijn mening werd niet gevraagd en zou geen invloed hebben gehad. Hij was enkel fysiek aanwezig op vergaderingen en bijeenkomsten en werd gezien als noodzakelijke bijkomstigheid van al-Rawi. Daardoor was hij soms op de hoogte van gegevens die slechts gekend waren in beperkte kring. Dit maakt hem geen medeplichtige. Dit kan hem enkel worden verweten indien hij wetens en willens zou hebben aangezet tot of zou hebben deelgenomen aan het plegen van de schendingen.

Vooreerst dient de vraag gesteld te worden of verzoeker afdoende op de hoogte was van de mensenrechtenschendingen en het plegen van de misdaden in de zin van artikel 1, F van het Verdrag van Genève. Hoewel hij van bepaalde zaken kennis had kan niet worden ontkend dat hij niet op de hoogte was van de details en de concrete uitvoering van acties. Voorts houdt het aanzetten tot of plegen van schendingen of misdaden steeds een actieve houding in. Uit verzoekers passieve houding kan niet worden afgeleid dat hij heeft aangezet tot het plegen van schendingen en misdaden. Een tweede vraag die moet worden gesteld is de vraag of hij wetens en willens deelnam aan daden of misdrijven zoals opgesomd in artikel 1, F van het Verdrag van Genève. Hij heeft nooit ten volle kennis gehad van de daden die werden gesteld door zijn oversten en de acties die werden ondernomen, laat staan dat hij deze zou hebben gewild en actief zou hebben deelgenomen. Uit het enkele feit dat hij fungeerde als lijfwacht kan geen medeplichtigheid worden afgeleid. Verweerder haalt geen objectieve gegevens aan en bewijst geen van de verwijten doch steunt zich op de gegevens die door verzoeker naar waarheid werden verstrekt om daar gevolgen aan te koppelen die hieruit niet kunnen worden afgeleid.

Indien verzoeker al ten volle kennis zou hebben gehad van de daden die werden gesteld door de RG in de periode dat hij waarin hij hierin van dienst was, *quod non*, en dat hij heeft deelgenomen aan de daden en misdrijven, dan nog kan niet zonder meer worden besloten dat hij dit heeft gewild.

Verzoeker besluit dat niet middels objectieve, vaststaande en bewijskrachtige elementen wordt aangetoond dat hij wetens en willens heeft aangezet tot of deelgenomen aan de daden. Er werd hem nooit een strafrechtelijke inbreuk ten laste gelegd. Het is onrechtvaardig en onterecht dat verweerder, die niet bevoegd is te oordelen als strafrechter, hem veroordeelt als mededader van oorlogsmisdaden, misdaden tegen de menselijkheid, vredesmisdrijven of enig ander misdrijf zonder ook maar één

bewijskrachtig gegeven. Hij betekent geen gevaar voor de maatschappij. Aan de voorwaarden voor de uitsluiting van de vluchtelingenstatus is niet voldaan.

Verzoeker voert aan dat geen onderzoek werd gevoerd naar de toepasselijkheid van de subsidiaire bescherming. Verweerder beperkt zich ertoe te oordelen dat hij op grond van artikel 55/4, (a) wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van dezelfde argumenten als degene aan de basis van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Daarbij werd niet eens de moeite getroost na te gaan of hij überhaupt de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen genieten. Zo is het onmogelijk ten gronde te repliceren en zich in rechte te verdedigen zodat de rechten van verdediging zijn geschonden. Verzoeker heeft recht op een onderzoek naar de subsidiaire bescherming. Hij is afkomstig uit een gebied waar tot op vandaag een intensief gewapend conflict heerst en hij in gevaar is. Een terugkeer naar Irak zou een ernstige bedreiging betekenen voor zijn leven, hetgeen in de bestreden beslissing expliciet wordt erkend. Daarenboven kan om dezelfde redenen als hoger aangehaald niet zonder meer worden besloten dat verzoeker moet worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.2.1. Waar verzoeker aanhaalt dat hem nooit enig strafrechtelijk feit werd ten laste gelegd en dat de commissaris-generaal niet bevoegd is om te oordelen als strafrechter, dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te nemen.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg wordt in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekers profiel als lijfwacht van de opperbevelhebber van de Republikeinse Garde en later als lijfwacht van de opperbevelhebber van het Iraakse leger is aannemelijk daar verzoeker hierover precieze verklaringen aflegde, een goede kennis bleek te hebben over de militaire situatie in de betreffende periode en overtuigende bewijsstukken voorlegde omtrent zijn functie als lijfwacht (administratief dossier, stuk 24: documenten). Hij legde voorts duidelijke, gedetailleerde en coherente verklaringen af omtrent de arrestatie en opsluiting waarvan hij ten gevolge van voormeld profiel slachtoffer werd eind oktober 2008 en ingevolge dewelke hij het land ontvluchtte (administratief dossier, stuk 7; stuk 21, vragenlijst, p.2). Tevens toont hij de gevolgtetsels aan van de behandeling die hij gedurende zijn opsluiting onderging (administratief dossier, stuk 24: documenten). Derhalve dient te worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Niettegenstaande het bestaan van de hoger vastgestelde vrees voor vervolging dient te worden nagegaan of verzoeker niet valt onder de in artikel 1, F van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalde uitsluitingsgronden. Luidens deze artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen, of wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins deelgenomen aan dergelijk misdrijf. Opdat van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkt (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, p.6). De persoon in kwestie moet hebben gehandeld met kennis van de praktijken en er mag geen omstandigheid zijn die hem vrijstelt van individuele verantwoordelijkheid. *In casu* kan worden verwezen naar het in de bestreden beslissing geciteerde artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid moet worden verstaan. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten de handelingen deel uitmaken van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking.

De bestreden beslissing stelt op grond van de informatie in het dossier omtrent de activiteiten van de Republikeinse Garde gedurende de jaren waarin verzoeker lijfwacht was van haar opperbevelhebber terecht vast dat vele daden van de Republikeinse Garde in deze periode moeten worden beschouwd als een wijdverbreide en stelselmatige aanval gericht tegen de burgerbevolking. De gebeurtenissen volgend op de opstand van 1991 worden in deze informatie uitvoerig beschreven en hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten, waaronder de Republikeinse Garde, zich bij het neerslaan van de opstand bezondigden aan de slachting van duizenden sjiiitische burgers, waarbij gebruik werd gemaakt van vrouwen en kinderen als menselijk schild, willekeurig en zonder onderscheid op ongewapende burgers werd geschoten, vermoede opstandelingen ter plekke werden terechtgesteld en anderen na arrestatie en foltering de dood vonden. Het regime van Saddam Hoessein heeft zich, samen met het Iraakse leger, haar veiligheids- en inlichtingendiensten en elitetroepen als de Republikeinse Garde, schuldig gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij eind 1988 toetrad tot het Iraakse leger. Na ongeveer twee maanden training werd hij geselecteerd voor de Republikeinse Garde. In tegenstelling met hetgeen verzoeker laat uitschijnen in onderhavig verzoekschrift, werd hij blijkens zijn verklaringen bij het CGVS reeds een paar maanden voor de invasie van Koeweit privélijfwacht van al-Rawi, de opperbevelhebber van de Republikeinse Garde. Verzoeker gaf bovendien uitdrukkelijk aan dat hij deze persoon vergezelde op verschillende basissen tijdens de invasie van Koeweit en dat hij de eerste vijftientig dagen van de oorlog in Koeweit was. Hij stelde: *"In de oorlog, de problemen in de oorlog in het Noorden en het Zuiden, ik was altijd bij hem"*. Verzoeker was de lijfwacht van al-Rawi toen deze de rust moest herstellen in de veertien opstandige provincies in het Zuiden en Noorden van Irak. In dit kader stelde hij: *"in verband met wat in 91 gebeurde: ik was aanwezig en ik was getuige"*. Al-Rawi zou aanvankelijk zo weinig mogelijk slachtoffers hebben willen maken, doch ontving na enkele dagen de bevelen dat *"de opstand moest bestreden worden en alle opstandelingen moesten uitgemoord worden"*. Verzoeker stelde ook zelf van mening te zijn dat door het Iraakse regime misdrijven tegen de menselijkheid werden begaan tijdens de invasie in Koeweit en het neerslaan van de opstand in 1991. Eveneens erkende hij dat door de Republikeinse Garde in deze periode uitzonderlijk veel burgerslachtoffers werden gemaakt. Tevens bevestigde hij dat een aantal massagraven die werden ontdekt te wijten waren aan het feit dat een aantal mensen die werden opgepakt en van wie de deelname werd bevestigd ter plekke werden geëxecuteerd en begraven. Voorts was hij, zij het vanop een afstand, getuige van het platleggen en het 'zuiveren' van Koerdische dorpen. Wanneer verzoeker werd geconfronteerd met de informatie waaruit blijkt dat de manier waarop de Republikeinse Garde de opstand neersloeg als één van de ergste mensenrechtenschendingen van de twintigste eeuw wordt omschreven, antwoordde hij: *"Ik ga niet zeggen dat de rep garde dat niet gedaan heeft. De enige autoriteit die aanwezig was in het zuiden was de rep garde, die heeft alle operaties uitgevoerd"*. Verzoeker verklaarde tevens dat hij in zijn loopbaan als lijfwacht van al-Rawi zes medailles ontving, en dit omwille van zijn betrokkenheid en aanwezigheid bij de operaties in het kader van het neerslaan van de opstand in het Zuiden en het Noorden. De eerste drie medailles ontving hij na de operaties in het Zuiden omdat hij in dienst bleef in een periode van chaos waarin vele soldaten deserteerden. De andere drie medailles kreeg hij na de operaties in het Noorden omdat hij was doorggegaan en niet gedeserteerd. Tevens ontving hij toen een grote som geld.

Ingevolge zijn medailles werd hij beschouwd als 'vriend van de president'. Toen al-Rawi na het neerslaan van de opstand in Irak werd bevorderd tot opperbevelhebber van het Iraakse leger, behoorde verzoeker tot de personen die door al-Rawi werden geselecteerd om mee te gaan. Hij bleef tot het einde van zijn legerdienst in 1994 diens lijfwacht (administratief dossier, stuk 7, p.3-8, 11, 12).

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen dat hij niet zo dicht bij de top van de Republikeinse Garde stond en niet vaak aanwezig was op de plaats waar de mensenrechtenschendingen werden gepland en uitgevoerd, alsmede dat hij niet op de hoogte was van de mensenrechtenschendingen, geen weet had van de details en concrete uitvoering van acties en nooit ten volle kennis had van de daden en acties die door zijn oversten werden gesteld, dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen niet kunnen worden gerijmd met het voorgaande. Uit verzoekers hoger geciteerde verklaringen blijkt immers dat hij zijn overste al-Rawi, de opperbevelhebber van de Republikeinse Garde, zowel tijdens de oorlog met Koeweit als bij het neerslaan van de opstand in het Zuiden en het Noorden van Irak steeds vergezelde, zodat hij doorheen de uitoefening van zijn functie getuige was van de wandaden die door de Republikeinse Garde en het Iraakse regime werden gepleegd in deze periode en hij wel degelijk op de hoogte was van door het regime begane mensenrechtenschendingen en misdrijven tegen de menselijkheid.

Verzoeker tracht ten onrechte te doen gelden dat zijn profiel als lijfwacht van de opperbevelhebber van de Republikeinse Garde en nadien het Iraakse leger te wijten zou zijn aan een samenloop van omstandigheden, dat hij hierom niet zou hebben verzocht en dit niet zou hebben gewild. Tevens beargumenteert hij onterecht dat hij de daden van de Republikeinse Garde niet zou hebben gesteund en niet als vertrouweling van of loyaal aan het regime mag worden beschouwd. Gelet op zijn bijzondere en gevoelige positie, zijn carrièreverloop als lijfwacht en de voorkeursbehandeling die hij daarbij herhaaldelijk onderging, moet verzoeker echter wel degelijk worden beschouwd als vertrouweling van en uiterst loyaal aan het regime. Zo verklaarde hij bij het CGVS dat hij werd geselecteerd als lijfwacht van al-Rawi. Bovendien stelde hij meermaals uitdrukkelijk dat hij zeer dicht bij al-Rawi en bij de operationele kaders van de Republikeinse Garde stond en stelde hij omtrent zijn positie: *"Ik stond heel dicht bij hen, zelfs in geheime topontmoetingen. Ik weet meer dan de rest"*. Onder andere bij de voorbereiding van de invasie van Koeweit stond verzoeker zeer dicht bij al-Rawi. Er waren toen verschillende verantwoordelijken aanwezig in de operationele kader van de Republikeinse Garde en er mochten zeer weinig mensen binnen, doch verzoeker was er één van. Hij stelde dat hij in die periode dicht en dicht bij al-Rawi kwam tot zij zelfs samen aten. Voorts omschreef verzoeker zijn functie als *"hoge positie bij de top van het regime"* en stelde hij zelf dat er heel weinig dienstplichtigen zijn die het zo ver schopten als hem. Hij gaf bovendien aan dat, wanneer in 1991 instructies werden verleend door het leger dat mensen in hun dienstplicht die op gevoelige plaatsen werkten op deze plaatsen niet mochten blijven, voor hem en de chauffeur van al-Rawi een uitzondering werd verleend aangezien hij zeker was van hun loyaliteit. Ook wanneer al-Rawi na het neerslaan van de opstand in Irak werd bevorderd tot opperbevelhebber van het Iraakse leger, genoot verzoeker een voorkeursbehandeling. Al-Rawi mocht toen immers een aantal mensen selecteren om mee te gaan naar het ministerie van defensie; dit aantal was beperkt en wie werd geselecteerd moest een handtekening krijgen van Saddam ter goedkeuring. Verzoeker behoorde tot de personen die door al-Rawi werden geselecteerd om deze te vergezellen (administratief dossier, stuk 7, p.4-11). Verzoeker erkent in onderhavig verzoekschrift tevens zelf dat hij een bijzondere positie had, dat hij zijn taak met trots vervulde en dat hij trots was zijn land te dienen. Tevens stelt hij dat dergelijke positie niet aan eenieder wordt toegekend, dat hij zich voordien verdienstelijk had opgesteld, dat hij als soldaat loyaal was ten aanzien van zijn oversten en dat hij de aan hem gegeven opdrachten correct uitvoerde zoals het een goed soldaat betaamt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.10-11). Bovendien kan in dit kader nogmaals worden gewezen op de reeds hoger gedane vaststelling dat verzoeker zes medailles ontving en als 'vriend van de president' werd beschouwd omdat hij na de oorlog in Koeweit en gedurende het neerslaan van de opstand in het Zuiden en het Noorden van Irak in dienst bleef en doorging op het ogenblik dat er chaos heerste en de soldaten van het Iraakse leger massaal deserteerden. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker wel degelijk achter de uitoefening van zijn functie en het regime stond en loyaal was ten opzichte van de Republikeinse Garde en het Iraakse regime.

Tekenend in dit kader is eveneens het feit dat verzoeker doorheen zijn verklaringen bij het CGVS herhaaldelijk trachtte de daden die werden gepleegd door de Republikeinse Garde, zijn overste al-Rawi en het Iraakse regime, zoals deze uitvoerig blijken uit de informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 25: landeninformatie) en verzoekers hoger aangehaalde verklaringen, goed te praten, te minimaliseren en te ontkennen. Zo was hij van mening dat zijn overste onterecht werd veroordeeld wegens diens betrokkenheid bij de "anfal", de chemische aanval op de Koerden, en beweerde hij dat de

anfalcampagne niet bedoeld was tegen gewone mensen. Gevraagd wat hij hiermee bedoelde, antwoordde hij dat over de chemische aanval niet alles was gezegd. Er wordt wel gezegd dat burgers het slachtoffer werden maar over de elfde legerdivisie die werd uitgemoord wordt gezwegen. Verzoeker verklaarde dat de chemische aanval verplicht was om te doen als reactie op de aanval op de legerdivisie en voegde toe: *“en dat was terecht ook”*. Voorts stelde hij, ondanks de hoger aangehaalde informatie en verklaringen dienaangaande, dat hij het onterecht zou vinden indien zijn overste al-Rawi zou worden veroordeeld wegens diens daden tijdens de inval in Koeweit of het neerslaan van de opstand in Irak in 1991, dat deze dat niet verdient en gaf hij aan dat hij, indien hij in de plaats was geweest van al-Rawi, hetzelfde moest doen. Verzoeker argumenteerde dat alle beschuldigingen tegen al-Rawi vals waren en dat de getuigen waren opgemaakt. Verder erkende hij wel dat de Republikeinse Garde uitzonderlijk veel burgerslachtoffers maakte doch vergoelijkte hij dit door te stellen dat dit ligt aan de manier van leven in dorpen en steden waarbij mensen dicht bij elkaar wonen. Hij gaf in dit kader aan: *“Als er vuur komt naar vijanden, dan moet er geantwoord worden, als het doel gemist wordt zijn er burgerslachtoffers. Elk leger, dat is zo internationaal, moet doel bereiken; de mensenrechten komen op de tweede plaats”*. Vervolgens ontkende hij dat de Republikeinse Garde bewust veel burgers executeerde en dat de massagraven die werden ontdekt het werk waren van de regering of de staat. Even verder nuanceerde hij dit, stelde hij dat niet alle massagraven door het regime ontstonden en erkende hij dat soms ter plekke mensen werden geëxecuteerd en begraven. De bevelen van al-Rawi in het kader van de *“zuiveringsoperaties”* in het Zuiden van Irak vond hij niet overdreven of fout, doch omschreef hij als *“zeer correct en voorzichtig”* en hij beweerde dat al-Rawi er alles aan deed om slachtoffers te vermijden. Wanneer verzoeker werd geconfronteerd met de informatie waaruit blijkt dat de manier waarop de Republikeinse Garde de opstand neersloeg als één van de ergste mensenrechtenschendingen van de twintigste eeuw wordt omschreven, stelde hij dat hij dit niet kon ontkennen. Hij minimaliseerde dit echter door te stellen dat de Republikeinse Garde slechts een uitvoerend orgaan was en zo weinig mogelijk slachtoffers probeerde te maken. Hij voegde toe dat het normaal is in elke militaire operatie dat ook gewone burgers worden gedood. Even later, gedurende de pauze, stelde verzoeker dat het onmogelijk was dat de cijfers over het aantal doden onder het regime van Saddam Hussein niet konden kloppen omdat de Republikeinse Garde zoveel wapens zelfs niet zou hebben gehad, waarmee hij nogmaals de gruweldaden die werden begaan door dit regime ontkende (administratief dossier, stuk 7, p.5-8, 10).

Waar verzoeker aanvoert dat hij als gewone soldaat de bevelen van zijn overste moest opvolgen, dat zijn mening niet werd gevraagd en dat hij geen invloed had op de beslissingen die werden genomen, kan worden opgemerkt dat uit het voorgaande blijkt dat hij niet zomaar bevelen uitvoerde, doch dat hij zich bij het uitvoeren van deze bevelen loyaal en stipt opstelde, dat hij achter de uitvoering van zijn functie, de daden van zijn overste, de RG en het regime stond en dat hij deze tot op de dag van vandaag goedpraat en met enige trots verdedigt. Hoe dan ook kan het bevel van hogerhand overeenkomstig artikel 33, § 1, (c), *juncto* artikel 33, § 2 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof in hoofde van verzoeker geen verschoningsgrond vormen gezien bevelen tot het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid manifest onwettig zijn.

Verzoeker staaft geenszins de bewering dat zijn broer K., die net als hem werkzaam was in de RG, in de VS omwille van zijn verleden bescherming zou hebben verkregen. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde document inzake K. kan dit immers niet worden afgeleid (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 6). Hoe dan ook dient iedere asielaanvraag individueel en rekening houdend met de persoon en het profiel van de asielzoeker in kwestie te worden beoordeeld, zodat een eventuele beschermingsstatus voor zijn broer K. in de VS er niet toe kan leiden dat de voormelde vaststellingen betreffende verzoekers persoon, profiel en activiteiten worden ontkracht.

Gelet op verzoekers functie als privélijfwacht en vertrouweling van al-Rawi, achtereenvolgens de opperbevelhebber van de Republikeinse Garde en van het Iraakse leger, waarbij verzoeker jarenlang instond voor diens persoonlijke veiligheid, in persoon aanwezig was op de cruciale momenten van de planning en uitvoering van zowel de invasie in Koeweit als de bloedige neerslag van de opstanden in Zuid- en Noord-Irak in 1991, blijkens zijn verklaringen een loyale en stipte houding tentoonspreidde bij de uitvoering van zijn functie en tot op heden de in voormelde periode door de Republikeinse Garde en het Iraakse regime gepleegde misdrijven tegen de menselijkheid minimaliseert en verdedigt, dient te worden besloten dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij medeplichtig is aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door zijn overste al-Rawi, de RG en de Iraakse staat werden gepleegd gedurende de invasie in Koeweit en het neerslaan van de opstanden in Zuid- en Noord-Irak in 1991.

Inzake het betoog dat er geen objectieve, vaststaande en bewijskrachtige elementen zijn waaruit blijkt dat hij als medeplichtig kan worden aanzien aan misdrijven tegen de menselijkheid, dient te worden

opgemerkt dat in het kader van onderhavige asielpcedure en teneinde hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet moet worden bewezen dat hij daadwerkelijk misdrijven tegen de menselijkheid heeft gepleegd of hieraan medeplichtig is. Het volstaat dat daartoe ernstige redenen voorhanden zijn. Op grond van de voorgaande concrete vaststellingen, dewelke zijn gebaseerd op zowel de objectieve informatie in het dossier als op verzoekers opeenvolgende verklaringen gedurende zijn asielpcedure, dient te worden besloten dat het bestaan van dergelijke ernstige redenen *in casu* genoegzaam is aangetoond.

Derhalve dient verzoeker op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, *juncto* artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.2.5. Verzoekers argumentatie in dit kader dat de commissaris-generaal de toepasselijkheid van de subsidiaire bescherming nader had moeten onderzoeken is niet dienstig.

Uit het gestelde sub 2.2.3. blijkt dat de door hem aangevoerde feiten geloofwaardig zijn, hetgeen impliceert dat *in casu* eveneens aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet is voldaan.

Desalniettemin dient hij gelet op het gestelde sub 2.2.4. overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, a) van de vreemdelingenwet van de subsidiaire beschermingsstatus te worden uitgesloten.

2.2.6. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,

dhr. J. D'HAESE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

W. MULS